

vse svoje žive dni hodili v cerkev Božjo besedo v domačem jeziku poslušati in počivajo zdaj na domačem „britofu“ se ne privoši poslednja beseda domača kakor jim je tudi prva domača bila, ko so čuli glas matere svoje! Ne bomo šalobarde, saj kjer treba ni!

(Dalje sledi.)

Ozir v pretekle čase.

Kako nekteri časniki po vetru plajšč obračajo, se pač skor nikoli nič očitniše ni vidilo, kakor mesca sušca leta 1815 v „Moniteur-u“ in družih francozkih dnevnikih tistega časa, ko se je Napoleon I. vračal iz Elbe, kjer je v prognanstvu živel od 4. maja 1814 do 26. svečana 1815. Naj bravci naši pazijo le na priimke, ki so jih odstavljenemu, mesca sušca pa se pariškemu mestu spet čedalje bolj bližajočemu cesarju Napoleonu dajali od 1. do 10. sušca, in vidili bojo silne razločke!

1. sušca. Peklenšček se je vzdignil iz svojega pregnanstva; ušel je iz Elbe.
2. „ Korsikanski volkodlak je stopil pri Kak-Juanu na kopno.
3. „ Tiger se je pokazal v Gapu; vojska je na nogah od vseh strani proti njemu. Misli menda kakor kak potepuh klatiti se okoli po planinah; uiti ne more po nobeni ceni.
4. „ Berdavs je prišel v Grenoble, ne vé se še po kakšnem izdajstvu.
5. „ Tiran se je deržal nekaj časa v Lionu; strah je presunil ljudi, ko so ga zagledali.
6. „ Usurpator se je podstopil do 60 milj približati se Parizu.
7. „ Bonaparte se približuje s hitrim korakom; al v stolno mesto ne bo nikdar prišel.
8. „ Napoleon bo prišel jutri Parizu pod zidovje.
9. „ Car Napoleon je prišel v Fontainebleau.
10. „ Snoči je imelo Njih Veličanstvo car in kralj slovesni vhod v carsko palačo; vse plava v neskončnem veselji.

Ozir po svetu.

* V Avstrii in na Francozkem se šteje na 98 duš 1 soldat; v Rusii na 83 duš 1 soldat; v Prusii na 81 duš 1 soldat. Najmanj armade ima Angležka, ker v Indii ima ona na 2541 stanovavcov le 1 soldata; in glej čuda, ta peščica Angležev je ukrotila indijansko ustajo!

* Znano je, da v Bolgarii, v Bosni in Ercegovini so škofije, ali, kakor jim tam pravijo, vladike, samo Gerki, ki ne umejo ne besedice jezika svoje čede. Škofijo dobi vselej le tisti, ki patrijarhu staroverskemu v Carigradu največ srebernikov za-njo odšteje. Če ni Gerk, ne pomagajo še novci nič. Lahko si je misliti, kako taki vladiki potem vladicijo. Posvečujejo mašnike, ali, kakor pravijo, roke polagajo le tem, ki jim veliko cvenka prinesejo. Visoke učnosti se ne tirja od njih. Ako čerke poznajo, se podveržejo maturi brez straha. Brati se eni navadijo potem, ko so že fajmoštri. Ko so enkrat bosanskega vladika nagovarjali, naj bi zidal seminar za mlado duhovstvo, je odgovoril: Prekrasna misel to! Al kako da se izverši? odkod učiteljev? ker v seminaru moralo bi se učiti gerški, turški in francozki! (Ciprian Robert's „Slaven der Türkei.“)

Dopisi.

Iz Tersta. J. P. S. — Že enkrat so „Novice“ govorile o spominku Vodnikovem. Naj tudi jez povém svoje. Po moji misli in mnogih tukajšnjih rojakov naj bi se očetu našega slovstva ne naredil spominek, kterega bi dež spiral, srez drobila in vihar polomil, — naj se mu postavi spominek, ki bode terpel, dokler bojo pesmi njegove živele v

sercu naroda njegovega: osnova naj se namreč štipendija za verlega učenca iz rodovine Vodnikove, če pa takega ni, za kakega družega izverstnega iz Šiške, Št. Jakoba unikraj Save, ali pa ob pomanjkanji taci, iz kakega družega krajskega kraja. Štipendija ta pa bi móгла najmanj 100 fl. za leto znesti; če bi se mogla sčasoma povikšati na 200 fl., bi bilo še bolje; štipendija naj bi terpela od malih šol noter do konca višjih, ako se deležnik skazuje neprenehoma te podpore vrednega. Če bi se kaj takega osnovalo, bi marsikter še kaj več daroval nad to, kar je že dal; saj jez obljubim še več dati kakor sem dal pervikrat. Ne zamerite mi, da Vam svoje mnenje razodenem o zadevi, ktera je še zmiraj „sub judice.“ *)

Iz Ljubljane. — 9. dan p. m. je tukajšno društvo za bolne kupčijske pomočnike imelo véliki letni zbor. Družtveni predsednik gospod Mihael Ambrož je začel zbor z ogovorom, v kterem je z jasno besedo popisal sedanji stan tega društva, kteremu po pravici gré ime „bratovšine“, ker skerbi za postrežbo in zdravilno pripomoč bolnih svojih deležnikov kupčijskega stanú. Društvo šteje 200 djanskih družbenikov, kterih je lani pristopilo 35. Obilno število novih pristopnikov je lepo znamenje, da se dostojno spoznava dobrotljiva ta naprava. Celo družtveno premoženje je zneslo lani 12372 gold. 21 kr. in se je tedaj pomnožilo za 661 gold. 56 kr. Dohodki lanskega leta so znesli 1707 gold. 40 kr., stroški pa 933 gold. 31 kr. — 14 bolnikom tega leta se je plačalo 836 gold., 100 gold. družtvenemu zdravniku, 88 gold. pa so znesli tiskarni in bukvovezni stroški. Društvo ima v špitalskih ulicah svojo lastno bolnišnico z dvema sobama in za vse potrebe dobro oskerbljeno. Lanski stroški za bolnike so sicer veliko preseгли predlanske, ker zlasti dva sta ležala v bolnišnici dolgo bolna, pa kaj se hoče! Saj je pomoč bolnim prvi in poglavitni namen tega društva, in nobeden ni rad bolan. Drugi namen, za kterega si tudi družba prizadeva, da bi bila kadaj tudi pomočnica takim, ki si ne morejo več kruha služiti, je sicer tudi blag in lep namen, — al težko se bo po naših mislih mogel kada zdatno doseči, ker za tak cilj in konec je treba dosti večjih dohodkov, pa tudi določba: kdo je res vreden take podpore, je dostikrat težavna in — sitna. Popolnoma poterdimo tudi gosp. predsednikove končne besede, naj deležniki družbe ne terjajo preveč iz majhne mošnjice njene, ker pomisliti je treba, da utegnejo časi priti, da kaka epidemija položi več družbenikov na bolno posteljo, in vsem kolikor moč pomagati, je vseskozi dolžnost družbe! Gospodarstvo družbe opravlja g. predsednik M. Ambrož z 8 odborniki, kteri so gosp. Jožef Pleiweis (tudi predsednika-namestnik), gospod Jožef Kordin (tudi družbeni dnarničar), gosp. Matevž Treun (tudi družbeni tajnik) in pa gospodje: Peter Lasnik, Valentin Zupan, Albert Zajic, Janez Tavčar in pa Frid. Wagner.

Iz Ljubljane. — 3. dan tega mesca nas je živo spet opominjal slovesne obletnice, ki se je Vodniku na čast obhajala lani, in naravno je, da se po preteklem enem letu ozremo tudi na to, kar je bilo takrat sklenjeno. Eno je bilo spominek mu postaviti; nabirali so se celo leto darovi v ta namen; koliko se jih je nabralo, so „Novice“ razglasile; kakor se kaže, jih ne bo priteklo dosti več; čuli so se različni glasovi o lastnosti spominka; čas bo tedaj sedaj, da to zadevo doženemo do konca. Gospod dr. Toman-u, ki je to lepo misel sprožil in je začetnik tega početja, gré sedaj beseda, da se sklene: kako in kaj. Nadjamo se tedaj, da se bo kmali začela konečna uravnava. — Druga tudi lepa misel je bila, da se izda „Album“, kterega osnovavec je gospod dr. Etbin Costa. Radostni moremo reči, da natis krasne knjige bo konec tega mesa gotov, pa kartonano vezanje bo po-

*) Una dva kmetijska nasveta bomo drugo pot djali v „Novice.“ Vred.